

"יותר טוב מהמקור"

מר רפאל נוראל

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

להעביר ולהביא לידי ביטוי גם את האופי ואת המהות הפנימית של אותו אדם.

אף שכבר ציירתי קודם לכן דיוקנאות רבות של דמויות ואישים מפורסמים, ביניהם את השאה של איראן, מעולם לא ציירתי קודם לכן אדם קדוש. תמיד התקרבתי אל מי שציירתי בניסיון להכיר אותם טוב יותר, אבל איך מתחברים אל אדם קדוש ולומדים להכיר אותו מקרוב?

חשתי ריחוק בכמה מישורים. בנוסף לריחוק הגשמי של אלפי הקילומטרים שהפרידו בינינו, חשתי שכאדם חילוני לא אוכל באמת להתייחס ולהתקשר אל הרבי ברמה אישית. נאלצתי אפוא לתקן מצב זה על יד התקרבות אליו, הן במישור הגשמי והן בזה הרוחני.

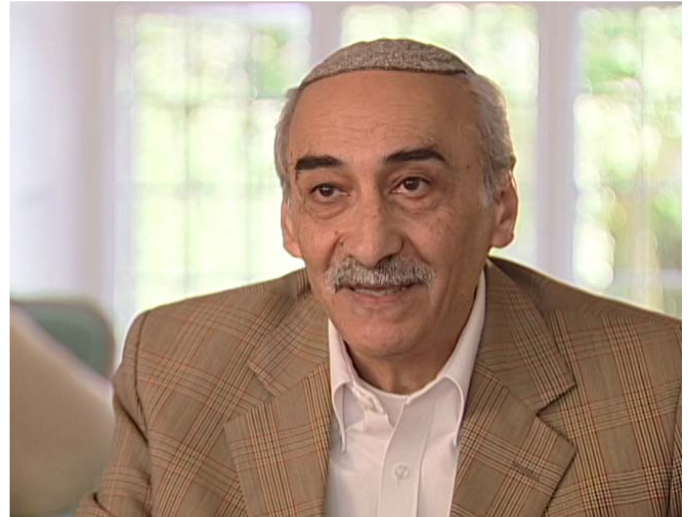
תחילה, מאחר שהרבי היה בנוי יורק ואני בלונדון, התחלתי לצפות בסרטי וידאו של הרבי, וגם שאלתי כמה תמונות שלו משכני, מר גדליה רוטמן. אך לא היה די בכך. במסגרת שאיפתי להתקרב אל הרבי, התחלתי להתפלל מידי יום, להניח תפילין ואפילו לשמור שבתות וחגים.

כעבור חודשיים שבהם הקפדתי על אורח חיים של שמירת תורה ומצוות, חשתי שאני בשל להתחיל לצייר את הרבי. בפעמים קודמות, כשהייתי מצייר, הייתי בדרך כלל צריך לשרטט סקיצה של המתאר כמה פעמים לפני שהתוצאה השביעה את רצוני; הייתי מוחק את מה שעשיתי, ומתחיל שוב מההתחלה - לפעמים פעמיים או שלוש. אבל במקרה הזה, לא מחקתי דבר - אפילו לא פעם אחת! חשתי כאילו איזה כוח נסתר מכונן את היד שלי בכל תנועה ובכל קו. התחלתי בעיניים של הרבי - ציירתי אותן תחילה על קנבס ריק, ואחר כך התקדמתי וציירתי את הפנים ואת כל השאר, כשכל העת עיניו מביטות בי.

כאשר התמונה הייתה כמעט גמורה, הצטרפתי עם משפחתי אל גדליה רוטמן ונסענו לפגוש את הרבי ולשוחח עמו, וכדי להראות לו את התמונה לפני שאבצע את שלבי הסיום האחרונים של התמונה. אולם, היה זה בשנת תשד"מ (1984), והתברר שהרבי כבר לא קיבל אז אנשים לפגישה אישית, המכונה 'יחידות'. כאשר הגעתי למרכז חב"ד העולמי, נאמר לי להשאיר את התמונה במזכירות, ושהם יציגו אותה בפני הרבי בהמשך.

זה לא בא בחשבון מבחינתי, אחרי שעשיתי את כל הדרך כדי לפגוש אישית את הרבי. לכן, במקום זאת, המתנתי בבוקר מחוץ לבניין עם הדיוקן שהיה מכוסה בבד, וקיוויתי לחשוף את הציור כאשר הרבי יגיע למקום. כאשר הרבי יצא מרכבו, הסירה אשתי את הבד מהתמונה, והרבי מיד הבחין בה והתקרב להביט בה.

«



נולדתי בשנת ה'ש"ת (1940) בעיר טאבריו, איראן, ושם גם הוכשרתי כצייר בסגנון הקלאסי על ידי ראזא סאמימי, צייר הדיוקנאות המלכותיים של פרס בשנת תשי"ד (1954). בתקופה שבה האומנות המודרנית הלכה והשתלטה על אירופה ועל אמריקה, אפשר עדיין היה למצוא באיראן אומנים מהאסכולה הישנה, שלימדו בשיטה הקלאסית.

נסעתי לצרפת לתקופת מה וביקרתי בבית הספר לאומנויות בפריז כדי להציג בפניהם את עבודותיי. תגובתם הייתה חיובית ביותר, אך הם לא התמחו בתחום האומנות שבו עסקתי. על אף שלא יכלו לסייע לי, הם הציעו שאבקר במוזיאונים לאומנות קלאסית, כדי להשתלם ולהכיר טוב יותר את עבודותיהם של גדולי האומנים מהעבר.

בהמשך היגרתי ללונדון, שם המשכתי את העשייה האומנותית שלי, אך הייתי רחוק מאורח חיים יהודי ומשמירת מצוות - החשבתי את עצמי לאדם חילוני; עד לשנת תשמ"ג (1983), שאז הכל השתנה.

באותה תקופה, אני ואשתי התגוררנו בלונדון בשכונת למשפחת חסידי חב"ד - משפחת רוטמן. כאשר ביקרתי פעם בביתם, ראיתי תמונה של הרבי תלויה על הקיר, ותמונה זו עוררה בי השראה לצייר דיוקן של הרבי. הייתה זו החלטה לא קלה, שכן, זה חייב אותי להתקרב ולהתחבר אליו. כאשר אני מצייר מישהו, אני לא סתם מצייר ציור שמשקף את החזות החיצונית שלו; הציור חייב

בעקבות הסבל והאסונות הנוראים שפקדו את משפחתו. בהמשך שיחתנו שלפתי את הפורטפוליו - תיק העבודות - שלי, ומיד 'תפסה' אותו התמונה של הרבי שצירתי. הוא התלהב מהתמונה עד כדי כך שבו במקום הוא רכש ממני את אחת הליתוגרפיות, והציג אותה בחלון הראווה של הגלריה שלו.

יצא לי לברר עליו כעבור זמן מה, ונודע לי שהוא השקיע חמש מאות דולר במסגור הדיוקן, ושהוא סירב למכור אותו. מאחר שהתמונה ניצבה אחר כבוד בחלון הגלריה שלו, החלו בחורי ישיבה חב"דיים לפקוד את המקום מידי שבוע, ולסייע לו בהנחת תפילין. בסופו של דבר אותו יהודי החל לשמור תורה ומצוות בגיל שבעים וחמש!

כאשר שמעתי על כך, נזכרתי במה שאמר לי הרבי, "הפץ יהדות באמצעות יצירות האומנות שלך", ובזכות ברכתו, כך אמנם היה - זה פשוט קרה מעצמו!

מר רפאל נוראל, צייר אומן קלאסי, מתגורר כעת בלונדון. הוא צייר דיוקנאות רבות של דמויות ואישים מעולם הדת והפוליטיקה, וכן של מגוון היבטי חיי המשפחה היהודיים. הוא רואיין בביתו בחודש אלו תשס"ז (2007).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ז (1955) — במכתב הממוען 'למשתתפי החגיגה השנתית של מרכז ישיבות תומכי תמימים בארצות הברית', משווה הרבי בין השאיפה לקיים מוסדות חינוך על טהרת הקודש, לבין מאבקם של היהודים בעת סיפור נס חנוכה לטהר את בית המקדש.¹ כ"ט בכסלו

< תשכ"ב (1961) — הרבי סיפר שכאשר אדמו"ר הרי"צ התחתן, הוריו בנו בביתם חדר נוסף עבור הזוג הצעיר. לפני שעברו להתגורר בחדר, הובאו למקום ילדים כדי שילמדו שם תורה. מכאן לומדים שכאשר בונים בית חדש, יש לשים מראש דגש על האווירה הרוחנית שתשרור בו.² ב' בטבת

< תשמ"ז (1986) — בשיחה שנשא בפני ילדים, הטיל עליהם הרבי משימה מיוחדת לבקש מהוריהם לסייע להם להפוך את חדרם למקום של תורה, תפילה וצדקה.³ כ"ח כסלו

1 אגרות קודש, כרך יב, עמ' קפב
2 תורת מנחם תשכ"ב, חלק א, עמ' 349
3 ספר השיחות תשמ"ז, חלק א, עמ' 177

דוחס ומופץ באה"ק ע"י צעירי אגודת חב"ד / המרכז לעזרי שלוחות טל' 03-373-1777

תכנתי לבקש את חוות דעתו על התמונה, אך עוד לפני שהספקתי לומר דבר, אמר הרבי, "הנחת הידיים בצורה כזו אסורה... הן צריכות להיות כך" - והרבי הדגים את כוונתו, והניח את כף ידו הימנית על גבי השמאלית. אני צירתי את ידיו של הרבי כאשר האצבעות משולבות האחת בשנייה, אך אחר כך גיליתי שיש בכך בעיה. שאלתי את הרבי אם יש לו הערות בנוגע לפנים; הוא הביט בפנים והשיב, "טוב מאוד" - הוא חזר על כך שלוש פעמים. אחר כך הוא הוסיף בחיך, "יותר טוב מהמקור".

כאשר חזרתי הביתה, מחקתי את האזור של הידיים בעזרת חומצה מיוחדת, והתחלתי לצייר שוב את הידיים מהתחלה. אחרי שסיימתי, צילמתי את התמונה ושלחתי עותק למזכירות של הרבי, ואחר כך הדפסתי מהדורה מוגבלת של 358 ליתוגרפיות מהמקור. הסיבה שהדפסתי דווקא 358 היא משום שזהו הערך הגימטרי של המילה 'משיח' - נושא שאליו התייחס הרבי בלהט רב. מספרתי את ההדפסים וחתמתי על כל אחד ואחד מהם, ואת העותק האחרון הענקתי לרבי.

כל החוויה הזו קירבה אותי לקהילת חב"ד בלונדון. בתוך כך נודעו לי פרטים רבים על הרבי, במיוחד על אודות הקרבה המיוחדת ששררה בינו לבין חותנו, הרבי הקודם. לכן, החלטתי לצייר תמונה של שניהם ביחד.

אחרי חיפוש ממושך, מצאתי תמונה קטנה מאוד ודהויה מאוד - שהיה צריך זכוכית מגדלת כדי להתבונן בה - שבה מופיעים שניהם יחד. אותה תמונה צולמה זמן קצר אחרי נישואיו של הרבי לבתו של הרבי הקודם. הרבי נראה היה מאוד צעיר בתמונה זו, ופניו של הרבי הקודם הביעו קורת רוח מיוחדת והוא אחז בידו בחיבה, בצורה מאוד נוגעת ללב. החלטתי לשחזר את התמונה הזו בתור ציור בגודל מלא.

לקח לי שנה לסיים את הציור, והבאתי אותו לנוי יורק כדי להראותו לרבי בשנת תשמ"ח (1988), השנה שבה נפטרה הרבנית. כאשר הסרתי את הלוט מעל התמונה לכבוד הרבי, ניכר היה שהוא מאוד נרגש מהמחווה. "ספסיבה", אמר - ביטוי שפירושו 'תודה' ברוסית, ואחר כך הוא עבר לדבר באנגלית, ואמר, "תודה רבה על שהראית לי אותה. שהתמונה הזו תשמש התחלה טובה עבורך להכפלת מאמציק להפיץ יהדות באמצעות יצירות האומנות שלך, יחד עם אשתך".

אחר כך הוא העניק לי ולמשפחתי ברכות רבות להצלחה, וכן כמה שטרות של דולר על מנת שנמסור אותם לצדקה. כשהתחלתי ללכת ולהתרחק, הוא קרא לי לחזור, והחווה בשתי ידיו כלפי מעלה, תוך שהוא אומר, "אל תשכח לצמוח... מעלה, מעלה, מעלה!"

מאותו רגע החלו להתרחש דברים יוצאים מגדר הרגיל עם הציורים שלי. הם הפכו לכלי שבאמצעותו שבו יהודים רבים אל יהדותם, וזה רק מוכיח עד כמה עשויה ברכתו של אדם קדוש להשפיע על העולם כולו.

מבין הדוגמאות הרבות שבאמתחתי, הייתי רוצה לשתף בסיפור אחד:

יום אחד הזדמנתי לפלורידה, ועצרתי ליד גלריה לאומנות בבל-הרבור. פתחתי בשיחה עם בעל המקום, שהיה אדם מבוגר. הוא היה יהודי, אך הוא נמנע במכוון מכל קשר שהוא עם יהדותו,

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA
sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018
784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213
© כל הזכויות שמורות 2015